

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΣΤ΄

Συνδρομή ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι πρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρ. 20. - Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου. ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι. - Γραφεῖον Διευθ. : Ἐπι τῆς Λεωφ. Πανεπιστημίου 39.

27 Νοεμβρίου 1883

Ἐγκαινίζων τὰς ἑσπερινὰς ὁμιλίαις τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶ» κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ κ. Γεώργιος Παράσχος ἀνέγνω ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ γινομένης ὠραίας μεταφράσεως τῆς «Ἰλιάδος» τοῦ Ὀμήρου μέρος τῆς ραψωδίας Ε καὶ τὸν ἐν τῇ ἐπομένῃ Ζ περιπαθῆ ἀποχωρισμὸν τοῦ Ἑκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. Ἡ «Ἔστια», παρασχοῦσα πέ-
ρυσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς; καλλίστας ἀπαρχὰς τῆς μεταφράσεως τοῦ κ. Παράσχου, πιστεύει ὅτι εὐάρεστον
καὶ νῦν παρέχει αὐτοῖς ἀνάγνωσμα δημοσιεύουσα μέρος τοῦ ἐν τῇ «Παρνασσῶ» ἀναγνωσθέντος ἀποσπάσματος,
ἐν ᾧ περιγράφεται ἡ ἀλήθ του Διομήδους πρὸς τὸν θεὸν Ἄρην, καὶ ὅπερ, καίτοι ὄλως ἀνεπεξέργαστον ἔτι, εὐμε-
νῶς παρεχώρησεν ἡμῖν ὁ ποιητῆς, ἐπιφυσασσόμενος νὰ ἀναθεωρήσῃ κατόπιν τὸ ἔργον του. Σ.τ.Δ.

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΡΑΨΩΔΙΑΣ Ε.

[Ἀριστεταὶ Διομήδους].

Ἐν τούτοις δὲ ἡ Ἄθηνᾶ, ἡ τοῦ Διὸς θυγάτηρ,
Εἰς τοῦ πατρὸς τῆς τὰς αὐλὰς ἐξέχυσεν ὡς κῦμα
Τὸ πέπλον, ὅπερ ὕφανε μὲ τὰς ἰδίαις χεῖρας·
Τοῦ ἀθανάτου τῆς πατρὸς τὸν θώρακα ἐνδύθη,
Κ' εἰς μάχην πολυδάκρυτον ἐξώπλιζε τὸ σῶμα.
Ἐπὶ τῶν ὤμων ἔβαλε τὴν κροσσωτὴν αἰγίδα,
Ἦν πανταχόθεν ἡ φυγὴ φρικώδης περιστρέφει·
Εἰς ἦν ἡ Ἔρις, ἡ Ἴσχυς, ἡ Δίωξις βρουχᾶται,
Καὶ τῆς Γοργοῦς ἡ κεφαλὴ, τὴν ὄψιν ἀπαισία,
Τέρας Διὸς, τοὺς ὄφεις τῆς ἐδῶ κ' ἐκεῖ σαλεύει.

Καὶ κράνος εἰς τὴν κεφαλὴν

Ἄστερωπὸν, μὲ τέσσαρας ἐφόρεσε θυσσάνους,
Ποῦ ἤρκει τάξεων πολλῶν ὀπλίτας νὰ σκεπάσῃ.
Ἄνέβ' εἰς τ' ἄρμα τὸ ταχὺ κ' ἀνεστηλώθ' εἰς δόρου
Βαρὺ, μεγάλον, στιβαρὸν, ποῦ φάλαγγας κρημνίζει
Ἠρώων ἡ θεογενῆς ὅταν θυμῶσῃ κόρη.

Ἡ Ἥρα τότε ἐμάστιξε μετὰ σπουδῆς τοὺς ἵππους,
Καὶ τούρανου ἠνοιχθησαν αἱ πύλαι μοναχαί των,
Ἄς εἰς τὸν μέγαν οὐρανὸν ἐφύλαττον αἱ Ὠραι,
Καὶ πότε κάτω ἔγερνον, πότε ἔκλειον τὸ νέφος·
Ἐκεῖθεν τοὺς αἰστρομανεῖς ἐδιφορηλάτου ἵππους.
Εὗρηκαν τὸν Κρονίωνα μακρὰν τῶν ἀθανάτων,
Κατὰ τὴν ἄκραν μένοντα τοῦ πολυκρήνου Ὄρους.
Ἡ χιονόστῆθος θεὰ ἐκράτησε τὸ ἄρμα,
Καὶ τὸν μέγαν Ἄνακτα ἠρώτησεν εἰπούσα·

«Ζεῦ πάτερ· πῶς σὲ φαίνονται τοῦ Ἄρεως αἱ πράξεις ;
» Ποῖους ἐδῶ δὲν ἔφθιρε καὶ πόσους τῶν Ἀργείων
» Ἀδίκως ; Χολοσιᾶ ἔμὲ, καὶ ἡσυχοὶ ἐκεῖνοι,
» Ἡ Κύπρις καὶ ὁ θαυμαστός Ἀπόλλων, καμαρόνου .
» Μὲ τὸν παράφρονα, μ' αὐτὸν ποῦ νόμον δὲν γνωρίζει.
» Ζεῦ πάτερ· θὰ μὲ ὀργισθῆς ἐὰν τὸν Ἄρην τῶρα
» Σκληρὰ παιδεύσω, καὶ μακρὰν τῆς μάχης ἀποστείλω ;»

Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ Νεφεληγερέτης·

«Ἐμπρός· τὴν λαφυραγωγὸν ἀπόστειλέ του Κόρην,
» Ὅπου συνήθως ἀλγεινὰ μαθήματα τὸν δίδει».

Εἶπε, καὶ δὲν ἀπείθησεν ἡ Ἥρα ἢ λευκόχειρ·
Ἐμάστιξε τοὺς ἵππους τῆς, κ' ἐχύθησαν ἐκεῖνοι
Ἐν μέσῳ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ὀργόνοντες τὸ χάος.
Ἐπόσον φθάν' εἰς τὸ κενὸν τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου,
Ἐπὸταν ἀπὸ σκοπιᾶς τὸν πόντον ἀτενίζη,
Τοσοῦτον καὶ τὸ πῆδημα τῶν ὑψαυχένων ἵππων!

Ἵως δὲ εἰς Τροίαν ἔφθασαν, παρὰ τὰς ὄχθας, ὅπου

Τὰ ρεῖθρα μὲ τὸν Σκάμανδρον ἐνόησε ὁ Σιμόεις,

Τοὺς ἵππους ἐσταμάτησεν ἡ Ἥρα ἢ λευκόχειρ,

Τοὺς ἔλυσε καὶ μὲ πολὺν ἐκάλυψεν ἄερα.

Ἐαὐτοὺς ἀμβρόσιον βοσκήν ἐβλάστησαν αἱ ὄχθαι.

Αἱ δὲ θεαί, ὡς μὲ δειλῶν περιστεριῶν πτῆνιν

Ἐπέτων, ἀνυπόμονοι νὰ σώσουν τοὺς Ἀργεῖους.

Ἵως ἔφθασαν ὅπου πολλοὶ καὶ γαῦροι ἐπυκνοῦντο

Ἐπλῖται, περὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἱππικοῦ Τυδεΐδου

Συσειρωμένοι, ὅμοιοι μὲ λέοντας ἀγρίους,

Ἡ κάπρων τέκνα, ὧν μικρὰ ἢ δύναμις δὲν εἶναι·

Ἐν μέσῳ τούτων ἢ καλὴ ἀνέκραξε Θεότης,

Μὲ τὴν μορφήν τοῦ Στέντορος φανεῖσα· ἢ φωνὴ του

Χαλκίניה, ὡς πεντήκοντα πολεμιστῶν ἐβρόντα.

«Αἰδῶς, Ἀργεῖοι· ἀνὰδρα, καμαρωμένα πλήθη!

» Ἐφ' ὅσον εἰς τὸν πόλεμον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπέτα,

» Ποτὲ οἱ Τρῶες ἔμπροσθεν τῶν Δαρδανίων θόλω

» Δὲν ἤλθον· εἰς τῆς λόγχης του ἐπάγονον τὴν θέαν·

» Τώρα, μακρὰν τῆς πόλεως, ἔτὰ πλοιάσας κτυποῦνται».

Εἶπεν αὐτὰ κ' ἐσάλυσε πᾶν στῆθος καὶ καρδίαν.

Ἡ δὲ γλαυκόφθαλμος θεὰ ἐστράφ' εἰς τὸν Τυδεΐδην·

Τὸν ἤυρεν εἰς τοὺς ἵππους του καὶ τ' ἄρματα πλησίον

Μονήρη, ἐλαφρύνοντα τὸ τραῦμα τοῦ Πανδάρου·

Τὸν κατεπίνει ὁ ἰδρῶς ὑπὸ τὸν τελαμῶνα

τῆς κυκλικῆς ἀσπίδος του, κ' ἐβάρυνεν ἢ χεῖρ του.

Αὐτὸν ὑφόνων, ἐλαφρὰ ἐσφόγγιζε τὸ αἷμα.

Τὸν δίφρον τότε ἐπέψαυσε ἢ Ἀθηναῖα καὶ εἶπεν·

«Ὀλίγον, οἴμοι, ὁ υἱὸς ἀξίζει τὸν πατέρα!

» Μικρὸς τὸ σῶμα ὁ Τυδεὺς, πλὴν στρατιώτης ἦτο.

» Ματαιίως δὲν τὸν ἄφινά ἐγὼ νὰ κινδυνεύσῃ,

» Ὅπταν ἤλθεν ἄγγελος εἰς Θήβας, καὶ ματαιίως

» Τὸν εἶπα εἰς τ' ἀνάκτορα μὲ ὄλους νὰ συμφάγῃ,

» Χωρὶς ν' ἀνάψῃ κ' ἐκραγῇ ἐν μέσῳ τύσων μόνος.

» Αὐτὸς, ἀλύγιστος ψυχὴ ὡς πάντοτ', ἐπροκαλεῖ

» Ἐνα πρὸς ἕνα τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ὄλους των ἐνίκα

» Λαμπρῶς τοιαύτη σύμμαχος κ' ἐπίκουρός του ἦμην.

» Τώρα, ὦ τώρα, σὲ φρουρῶ ἐγὼ καὶ παραστέκω·

» Μὲ πλήρες θάρρος σὲ καλῶ τοὺς Τρῶας νὰ προσβάλῃς,

» Πλὴν ἢ τῆς μάχης ὁ χορὸς σοῦ ἔλυσε τὰ μέλη,

» Ἡ φόβος ἀκαρδίας— ἀρκεῖ, δὲν εἶσαι τοῦ Τυδέως

» Σὺ τέκνον· αἷμα τοῦ καλοῦ δὲν εἶσαι πολεμάρχου.»

Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ κραταιὸς Τυδεΐδης·

«Ἦ, σὲ γνωρίζω, θαυμαστὴ τοῦ Αἰγιόχου κόρη,

» Καὶ σ' ἐξηγοῦμαι· τίποτε δὲν ἔχω νὰ σὲ κρύψω.

» Οὐδὲ δειλί' ἀνοίξεις μὲ σφίγγει, οὔτε κόπος·

» Ἄλλ' ἐνθυμοῦμαι καὶ τηρῶ καλῶς τὰς ἐντολάς σου.

» Μὲ τοὺς λοιποὺς δὲν μ' ἄφινες θεοὺς οὐδὲ μακρόθεν

» Νὰ μετρηθῶ· ἀλλ' ἢ χρυσῆ, μὲ εἶπες, Ἀφροδίτη

» Ἄν πλησιάζῃ, κτύπα τὴν μὲ τὸ βαρὺ σου δόρυ.

» Ἐκ τούτου σταματῶ κ' ἐγὼ, κ' εἰς τοὺς λοιποὺς Ἀργεῖους
 » Νὰ μένουν εἶπα, κ' εὐσταθεῖς ἐδῶ νὰ συναθοῦνται.
 » Τὸν Ἄρην βλέπω ἀντικρὺ μᾶς πολεμεῖ ἐκεῖνος.»
 Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν ἡ κραταιὰ Γλαυκῶπις·
 « ὦ, μὴ φοβῆσαι τοῦ λοιποῦ, Τυδεΐδῃ περιφλέμεν,
 » Οὐδὲ τὸν Ἄρην σου αὐτόν, οὐδὲ θεὸν κἀνένα
 » Ἐδῶ τοιαύτῃ σύμμαχος κ' ἐπίκουρός σου εἶμαι.
 » Πλὴν ἔλα· σπρῶξ' ἐπάνω του τοὺς μονωνύχους ἵππους,
 » Κ' ἐγγύθεν κτύπα· τὸν θρασὺν αὐτόν μὴ συλλογεῖσαι,
 » Τ' ἀχρεῖον, τ' ἄλλοπρόσαλλον κακόν· τὸν μανιῶδη. . .
 » Ὀλίγον πρῖν καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν Ἥραν εἶπεν,
 » Ἐχθρὸς τῶν Τρῶων, σύμμαχος νὰ σπεύσῃ τῶν Ἀργείων·
 » Τοὺς Τρῶας ἤδη βοήθει καὶ λησμονεῖ τὰ πάντα.»

Εἶπε, καὶ μὲ τὰς χεῖράς της ἀπόθησ' ἐκ τῶν ἵππων
 Τὸν Σθένελον, κ' ἐν ἀκαρεῖ ἐπήδησεν ἐκεῖνος.

Ἀνέβη τότε ἡ θεὰ παράφορος πλησίον
 Τοῦ Διομήδους, καὶ βωβὰ ἐγόγγυσεν ὁ ἄξων·
 Φρικτὴν θεὰν καὶ φοβερόν ἐσήκωνεν ὀπλίτην.
 Τὴν μᾶστιγα, τοὺς χαλινούς ἡ Ἀθηναῖ ἐπήρσε,
 Κ' εὐθὺς κατὰ τοῦ Ἄρεως ἠκόντισε τοὺς ἵππους.

Ἐκεῖνος τὸν Περίφαντα ἐποδοπάτει τότε,
 Τοῦ Ὀχρησίου τὴν χαρὰν, τῶν Αἰτωλῶν τὸ κλέος.
 Μ' αὐτόν ἐλύσσα· κ' ἡ Παλλὰς ἐπέτα μὲ τὸ κράνος
 Τοῦ Ἄδου, ὁ ἀκἀθεκτος μὴ τὴν γνωρίσῃ Ἄρης.
 Ὡς εἶδεν ὁ αἰμοχαρὴς θεὸς τὸν Διομήδην,
 Ἀφῆκε τὸν πελώριον Περίφαντα νὰ κεῖται
 Ὅπου βαρὺν τὸν ἄπλωσε νεκρὸν, καὶ λυσσαλέος
 Ἐμπρὸς εἰς τὸν ἵπποχαρῆ εὐρέθη Διομήδην.

Ὅπότεν δὲ ῥιπτόμενοι σχεδὸν εἰς χεῖρας ἦσαν,
 Ὁ Ἄρης πρῶτος ἔσυρεν ἐπάνω τῶν ἡνίων
 Καὶ τοῦ ζυγοῦ, μαινόμενος νεκρὸν νὰ τὸν σωρεύσῃ·
 Τὸ δόρυ ὅμως ἡ θεὰ παρέτρεψε βιαίως
 Μακρὰν τοῦ δίφρου, κ' ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς χαμένον.
 Ἐρρίφθη τότε δεύτερος ὁ φοβερός Τυδεΐδης
 Τὴν λόγχην σείων· ἡ Παλλὰς τὴν ὤθησ' ἐξ ὀπίσω
 Πρὸς τῆς λαγόνος τὸ κενὸν κ' ἐπέρασε τὴν μίτραν.
 Ἐκεῖ τὸν ἤρε κ' ἔσχισε τὴν σάρκα του, τὸ δόρυ
 Ὅπισω σύρων· φοβερὰ ἐμούγκρισεν ὁ Ἄρης
 Μὲ βρυχηθμὸν, ὡσὰν μαζῆ ἑννέα χιλιάδες
 Ἡ δέκα, ὅταν εἰς βοὴν συνέρχωνται πολέμου.
 Οἱ Τρῶες καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἐπάγωσαν συγχρόνως
 Ἐκ τρόμου· τόσῳ φοβερόν τὸ μούγκρισμά του ἦτο !
 Ὡς εἰς τὰ ὕψη ὁ ἀήρ βαθύσκιος μαυρίζει,
 Ἄν μετὰ καύσωνα σφοδρὸν ἐπιφυσήσῃ πνεῦμα·
 Τοιοῦτος καὶ ὁ χάλκινος εἰς τὸν Τυδεΐδην Ἄρης
 Ἐφάνη, νεφελοσκεπῆς σκαλόνων τὸν αἰθέρα.
 Γοργὰ τὴν ἔδραν τῶν θεῶν, τὸν Ὀλυμπον ἀνέβη,
 Κ' ἐγγὺς προσῆλθε τοῦ Διὸς στενάζων ἐκ καρδίας.
 Τὸ αἶμα τὸ ἀθάνατον τοῦ ἔδειξεν ἀχνίζον,
 Καὶ μετὰ πόνου πτερωτοὺς τοιοῦτους εἶπε λόγους·

« Ζεῦ πάτερ· δὲν ἀγανακτεῖς εἰς ἔργα τερατώδη ;
 » Φρικτὰς πολλάκις οἱ θεοὶ διήλθομεν βασάνους
 » Ἀφ' ἑαυτοῦ μας, τῶν θνητῶν λαμβάνοντες τὸ μέρος.
 » Καὶ ὅλα ταῦτα διχ σέ· ἐγέννησες ἀγρίαν,
 » Φρενήρῃ κόρην, συμφορὰς καὶ θλίψεις σκευωροῦσαν.
 » Ὅλ' οἱ ἀθάνατοι, θαρρῶ, οἱ ἐν Ὀλύμπῳ ζῶντες,
 » Σε ὑπακούουν, κύπτουσιν ὑπὸ τὰ νεύματά σου·

» Αὐτὴν μὲ λόγους δὲν κρατεῖς, μὲ βίαν δὲν συστέλλεις,
 » Καὶ τὴν ἀφίνεις· — γένηα σου τοιοῦτον εἶναι τέρας.
 » Αὐτὴ καὶ τὸν ἀγέρωχον ἐξώθησε Τυδεΐδῃ
 » Ἀκόμη καὶ κατὰ θεῶν νὰ μαίνεται λυσσώδης.
 » Ὀλίγον πρὶν ἐκτύπησε τὴν Κύπριν εἰς τὴν χεῖρα·
 » Κατόπιν, κ' ἐναντίον μου ὡς δαίμων ἐπετέθη.
 » Πλὴν τῶν ποδῶν μου μ' ἔσωσε τὸ τάχος· ἄνευ τούτου
 » Νεκρὸς ἐν μέσῳ τῶν νεκρῶν θὰ ἐτηκόμην τώρα,
 » Θνητὸς ἂν ἦμην κ' εἰς πληγὰς ἐνέδιδα σιδήρου.»
 Καὶ ὑποβλέψας ἔκραξεν ὁ Νεφεληγερέτης·

» Μὴ στέκεις, ἄλλοπρόσαλλε, καὶ κλαίεισ' ἔμπροσθέν μου·
 » Μὲ εἶσαι μισητότερος τῶν ἐν Ὀλύμπῳ ζώντων,
 » Κ' ἔχεις τροφὴν σου ἔριδας καὶ πόλεμον καὶ μάχας.
 » Τὸ πείσμα ἔχεις τὸ τραχὺ τῆς φοβερᾶς μητρός σου,
 » Τῆς Ἥρας, ἣν ἐγὼ κρατῶ καὶ περιστέλλω μόλις·
 » Καὶ τώρα, μὲ τὴν γνώμην τῆς Ἰσμερῆ πῶς τιμωρεῖσαι.
 » Πλὴν ἄλλιν δὲν ἀνέχομαι νὰ πάσῃς ἐπὶ πλέον·
 » Εἶσαι βλαστὸς μου, κ' εἰς ἐμὲ σ' ἐγέννησεν ἐκείνη.
 » Τοιοῦτον τέρας γέννημα θεοῦ ἂν ἦτον ἄλλου,
 » Ἐὰ ἦσο πέραν πρὸ πολλοῦ καὶ τῶν Τιτάνων ἔτι.»

Εἶπε, κ' εἰς τοῦ Παιήονος τὸν ἔδωκε τὰς χεῖρας·
 Εἰς τοῦτον φάρμακα γλυκὰ ἐπέθεσεν ἐκείνος
 Κ' οἱ πόνοι ἔπαυσαν· θνητὸς δὲν ἦτο νὰ βραδύνη·
 Ὡς ὅταν δάκρυον συκῆς στρεφόμενον εἰς γάλα,
 Τοῦ συμπυκνώνει τὸ βευστὸν κ' ἐν ἀκαρεῖ τὸ πῆζει·
 Ὅμοίως ἐθεράπευσεν ἐν ἀκαρεῖ τὸν Ἄρην.

Ἡ Ἥβη τότε εἰς λουτρὸν
 Τὸν ἔφερε, περικαλλῆ τοῦ ἔβαλε χιτῶνα,
 Κ' εἰς τοῦ πατρός του γαυριῶν ἐκάθησε τὸ μέρος.

Εἰς δὲ τὸ δῶμα τοῦ Διὸς ἡ Ἥρα ἢ Ἀργεία
 Καὶ ἡ ἐπίκουρος Παλλὰς ἐπέστρεψαν ὀπίσω,
 Τὴν ἀνδροκτόνον παύσασαι τοῦ Ἄρεος μανίαν.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΟΧΑΓΟΥ

[Μυθιστόρημα Ἀλεξάνδρου Πούσκιν].

Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδὲ σελ. 736

ΙΓ'

Ἡ σύλληψις.

Ἐνωθεὶς οὕτως ἀπροσδοκῆτως καὶ θαυμασίως
 μετὰ τῆς νεάνιδος, περὶ ἧς τὴν πρῶταν ἀ-
 κόμη τοσοῦτον ἐφοβούμην, ἠδυνάτουν νὰ πι-
 στεύσω, ὅτι ἦτο πραγματικὴ τηλικαύτη εὐτυ-
 χία καὶ ἐφάνταζόμην ὅτι πάνθ' ὅσα μοὶ συνέ-
 βησαν ἦσαν παίγνια, ὄνειρον. Ἡ Μαρία σύν-
 νους θεώρει ὅτε μὲν ἐμέ, ὅτε δὲ τὴν ὁδὸν καὶ
 ἐφαίνετο ὅτι καὶ αὕτη δὲν εἶχε συνέλθῃ καθ'
 ὀλοκληρίαν εἰς ἐαυτήν· ἐτηροῦμεν σιγὴν, διότι
 αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων ἦσαν καταπεπονημέναι
 ἐκ τῶν συγκινήσεων. Μετὰ δύο ὥρας ἐφάσα-
 μεν εἰς τὸ πλησίον φρουρίου, τὸ ὁποῖον κατεῖ-
 χετο ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Πουγάτσεφ. Ἠλλάξαμεν
 ἵππους, βλέπων δὲ τὴν ταχύτητα, μεθ' ἧς μᾶς
 ὑπῆρέτουν καὶ τὸν ὑπέρμετρον ζῆλον τοῦ πω-

γωνίου Κοζάκου, ὃν ὁ Πουγάτσεφ εἶχε διωρι-
 σμένον φρουράρχον, κατενόησα ὅτι ἕνεκα τῆς
 φλυαρίας τοῦ ἠνιόχου, μ' ἐξελάμβανον ὡς εὐνο-
 ούμενον τοῦ Πουγάτσεφ.

Ὅτε ἐξεκινήσαμεν πάλιν, εἶχεν ἤδη νυκτώ-
 ση. Ἐπλησιάζαμεν εἰς πολίχνην, ὅπου, κατὰ
 τοὺς λόγους τοῦ πωγωνίου φρουράρχου, εὐ-
 ρίσκετο ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα χωροῦν, ὅπως
 συνεωθῆ μετὰ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ στρα-
 τοῦ τῶν ἀνταρτῶν. Οἱ φρουροὶ μᾶς ἐσταμάτη-
 σαν καὶ εἰς τὴν φωνήν: Τίς εἶ! ὁ ἠνιόχος ἡ-
 μῶν ἀπεκρίθη γεγωνίᾳ τῆ φωνῆ,
 «Ὁ κουμπάρος τοῦ τσάρου, ποῦ ταξιδεύει
 μὲ τὴν κυρά του.»

Παρευθὺς ἀπόσπασμα ῥώσων οὐσσάρων μᾶς
 περιεκύκλωσε, φρικώδεις ἐκπέμπον βλασφημίας.

«Ἐβγα ἔξω, κουμπάρε τοῦ διαβόλου, μοὶ ἐ-
 φώναξεν εἰς δασυμύσταξ λιγίας τοῦ ἵππικου.
 Ὅριστε νὰ πᾶμε ἔς τὸ φρέσκο καὶ σὺ καὶ ἡ κυ-
 ρά σου.»

Κατῆλθον τῆς κιβίτας καὶ ἐζήτησα νὰ μὲ
 ὀδηγήσωσιν ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν. Ἰδόντες οἱ
 στρατιῶται ἕνα ἀξιοματικὸν ἔπαυσαν τὰς βλα-